

3 januari 2016

Kerst

Het was een bijzondere Kerst dit jaar. Op kerstavond was het erg warm. Dames zaten in hoogzomerse kledij in de kerk en hier en daar zag ik mannen in korte broek zitten. En er wérd toch getranspireerd! Men winderde met liturgieën en boekjes om toch nog iets van koelte te voelen.

De dienst begon om half acht en de kerk zat afgeladen vol. Hele gezinnen schoven de kerkbanken in: opa, oma, vader, moeder, studerende kinderen die met kerst thuis waren. Maar vooral ook veel kinderen die allemaal een taak hadden in de dienst. Het hoogtepunt was het kerstspel! En daar tussendoor

zongen de gemeentekoren: een kinderkoor en een koor van volwassenen. Ook werden er meerdere instrumentale stukken gespeeld.

Ik verwonder mij over de inzet van onze gemeente hier. Er worden geen professionals in gehuurd om de dienst op te luisteren.

Alles gebeurt met eigen mensen! Het hoogtepunt, was toen we na de dienst buiten in het overdekte gedeelte van het plein stonden en daar als gemeente het 'Ere zijn God' zongen. Enkele trompettisten namen daarin de leiding. Dit was hét moment dat het voor ons echt Kerst was.

Spreeken van eerste en tweede Kerstdag hebben we hier snel afgeleerd. "Wij vieren hier Kerst!" Tweede kerstdag kent men hier niet. Wij zijn uitgenodigd om bij gemeenteleden Kerst te vieren op hun buitenverblijf vlakbij Calógeras. We wisten werkelijk niet wat we ons daarbij mochten voorstellen. Na een rijtoer van zo'n 40 kilometer kwamen we een prachtig natuurgebied, met een groot meer dat grenst aan de jungle, waarin je o.a. apen, slangen, bevers, en de mooiste vogels en vlinders kunt aantreffen.

Aan de andere kant van het meer staat een huis met een veranda dat uitzicht biedt op het meer. Dit meer wordt in stand gehouden door een zelfaangelegde stuwdam. En dan te bedenken dat dit een recreatieverblijf is van één familie. Bij ons zou het een camping zijn waar een paar honderd mensen zich op zo'n dag in en langs het water zouden vermaken. Nou ja, de mond viel ons bijna open bij het zien van zo'n groot privéterrein. Ik kon dan ook niet nalaten te vragen: zijn er wel eens mensen die hier stiekem gebruik van maken als jullie er niet zijn?

De vrijdag na Kerst zijn we uitgenodigd door Erik en Janet om samen met hen een wandeling te maken naar de waterval tussen de 5e en 6e Lomba. "Jullie houden wel van wat klimmen?" vroeg Erik? Natuurlijk, houden wij van klimmen! Gelukkig heb ik vooraf niet geweten wat ons stond te wachten, want dan had ik toch wel even getwijfeld. Het was een prachtige tocht, maar super moeilijk. Van Janet kreeg ik dichte schoenen aangeboden. "Open schoenen is niet verstandig", zo zei ze.

We waadden onszelf een pad door het hoge gras. Al vrij snel stapte een van ons middenin een mierenhoop. En trek dan maar eens je schoenen en sokken uit om die dikke, vette mieren weg te krijgen. Klimmend over rotsen en wadend door

het water kwamen we uiteindelijk op een adembenemende afstand te staan van een immense waterval. Henk en ik zouden hier een toeristische trekpleister van maken. Zo van 'koek en sopie' en natuurlijk entree. Maar dat is hier in de natuur blijkbaar niet nodig.

